treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 408 | Barcelona, 18 de febrer de 1975 | Preu: 8 pessetes

Editorial

VAGA NACIONAL I CANVI DEMOCRATIC

"El canvi democràtic és una necessitat urgent i inajornable per a Espanya. Els més amplis sectors del país han pres consciència d'aquest fet".

Aquestes paraules, que obren la Declaració del Comitè Executiu del P.C. d'Espanya del gener passat, expressen una realitat que s'ha fet encara més precisa i esclatant durant les setmanes que han passat d'ençà de la publicació del document.

El periodista Pedro Calvo Hernández escrivia a MUNDO DIARIO del 9 de febrer que "els darrers quinze dies d'Espanya són diferents". "Aparentment -afegia més endavant- és com si de sobte tot s'hagués sortit de mare:els obrers, els estudiants, els comerciants, els actors, els periodistes, els funcionaris i un llarg etcètera dins del qual cal incloure... els marroquins. Però més enllà de les mencions concretes,és l'ambient general del país el que ha canviat".

Efectivament, les grans batalles obreres de Catalunya, Navarra, Euskadi, Astúries, Galícia i Sevilla; el final victoriós de la vaga dels jornalers del Marco de Jerez; l'amplària de la protesta popular contra l'encariment del cost de la vida; l'"alçament" d'ensenyants i estudiants contra el caos imposat des del poder a tots els camps de l'ensenyament;les vagues de comerciants i de funcionaris dels ministeris a Madrid,seguida de la dels actors de teatre de Madrid i Barcelona; la carta adreçada al Govern per més de 500 alts funcionaris reclamant importants mides democràtiques; la "rebel.lió" de gairebé 300 sacerdots a Navarra contra les multes i detencions que han recaigut sobre alguns dels seus companys; l'amplària de la solidaritat general amb detinguts, sancionats i acomiadats, en particular amb els dirigents de Comissions Obreres del procés 1.001; el pànic manifestat pels jerarques verticalistes a la reunió de la Permanent del Congrés Sindical davant de la perspectiva de ser desallotjats de les seves poltrones;el nerviosisme del Govern davant de la reclamació presentada pel Marroc a l'ONU relativa a Ceuta i Melilla,així com molts altres fets, indiquen de manera ostensible que Espanya necessita un canvi polític, perquè la solució dels greus problemes interns i internacionals amb els que el país s'enfronta exigeixen com a premissa prèvia l'establiment d'un règim democràtic.

D'acord amb aquesta realitat, la Declaració del PCE subratlla que la via per arribar al canvi desitjat passa pel coronament del Pacte per la Llibertat -que ha començat a plasmar-se amb la Junta Democràtica d'Espanya- i de la Vaga Nacional, "possible i realitzable a curt termini".

Després de manifestar el desig que s'incorporin a la Junta les forces i

Passa a la pàg. 2

De 162 a 38 anys

GRAN VICTÒRIA PER AL MOVIMENT OBRER!

El Tribunal Suprem ha reduït la condemna infligida pel TOP als 10 detinguts de Comissions Obreres de 162 a 38 anys en total.

Es tracta d'una victòria formidable del moviment obrer i d'una notable desfeta de la dictadura!

Tant la sentència del TOP de desembre de 1973 com la del Suprem del 15 de febrer d'enguany indiquen la força immensa del moviment obrer i de les Comissions Obreres en particular. La primera, per la seva brutalitat -condemnes de 12 a 20 anys- ,era un signe del temor que inspiren al règim uns homes com Camacho, García Salve Sartorius, Saborido, Soto, Acosta, Zamora, Santisteban, Fernández Costilla i Muñiz Zapico, i no es pot atribuir per l'execució de Carrero el dia mateix del judici. La segona,la del Suprem, és un resultat de la pressió de la lluita incessant dels treballadors, de la pressió de l'opinió pública espanyola i internacional, així com de la pròpia sensació de derrota i desbandada que impera a tots els engranatges de la maquinària franquista.

A la vista del recurs, el dia 11, en demés de gran nombre d'advocats, hi assistiren representants de la premsa espanyola i estrangera, de partits polítics i de les tres centrals sindicals d'Itàlia, dels sindicats nordamericans,

Passa a la pàg. 2

EDITORIAL. Ve de la pàgina 1

els corrents democràtics espanyols que queara no hi són, el document del PCE expressa l'esperança que, a Catalunya, "els òrgans d'unitat democràtica que han jugat un paper tan rellevant en el procés unitari, articulin les seves relacions amb la Junta Democràtica d'Espanya".

Aquesta és, sens dubte, una de les exigències més urgents d'aquest moment, i confiem que trobi una solució a través del diàleg -ja iniciat- entre la Junta d'una banda i la CCFPC i l'Assemblea de Catalunya de l'altra. Però al mateix temps cal incorporar a la unitat catalana i a l'acord entre aquesta i la Junta personalitats i grups representatius dels sectors de la burgesia liberal i de les capes mitjanes que fins ara es mantenen al marge.

I això cal fer-ho no sols per dalt, sinó a tots els nivells. Cal crear a tot arreu organismes -amb un nom o un altre- que enforteixin i eixamplin la unitat aconseguida fins ara a la CCFPC i a l'Assemblea de Catalunya, "capaços de reunir les forces més àmplies de l'oposició, que es constitueixin en alternatives concretes de poder, susceptibles d'assumir aquesta responsabilitat a cada lloc".

★

La presència al combat de sectors com els funcionaris, els comerciants o els actors mostren amb eloqüència que hem entrat en l'etapa de la preparació concreta de la Vaga Nacional.

Els comunistes varem plantejar, anys enrera, que la Vaga General de la classe obrera podia ser i havia de ser un factor impulsor per incorporar a la lluita d'altres classes i capes de la població i un pas decisiu en el procés d'avenç cap a la Vaga Nacional. La Vaga General no s'ha dut a terme fins ara, però les vagues parcials i d'altres accions de la classe obrera han acomplert en essència la missió d'atraure al combat d'altres sectors socials. Per això, la vaga general de la classe obrera es planteja avui unida a la Vaga Nacional, com a part integrant d'aquesta. La Declaració del PCE, que els comunistes catalans han d'utilitzar com a instrument principal del seu treball polític en aquest període, ho explica així: "La Vaga Nacional significa paralitzar la vida del país mitjançant una acció concertada de totes les capes socials. Es la vaga general de la classe obrera; però no aïllada, sinó acompanyada d'una acció massiva dels camperols, de l'atur de les Universitats i centres d'estudi, del transport, del tancament del comerç. A aquesta Vaga Nacional s'afegiran els Ministeris, les Esglésies. I la seva magnitud aconseguirà la neutralització de les forces repressives".

★

La consolidació de la Junta Democràtica i la perspectiva que aquesta Junta esdevingui aviat l'organisme representatiu de tota l'oposició expliquen que el document del PCE identifiqui la Vaga Nacional amb l'"acció democràtica nacional" formulada a la Declaració fundacional de la Junta, la qual ha d'assumir-ne lògicament la direcció.

Això no disminueix gens ni mica la responsabilitat dels comunistes en la promoció de la vaga nacional. La Declaració del C.E. del PCE crida els comunistes "a situar la preparació de la Vaga Nacional com un objectiu central de tota la seva activitat". I per tal de dissipar els dubtes sorgits a alguns llocs sobre les vies d'avenç cap a aquesta acció, el document afegeix: "Preparar la Vaga Nacional vol dir, en primer lloc, estendre cadascuna de les lluites i vagues, impulsar grans accions generalitzades contra l'encariment de la vida, per la seguretat en el treball i per totes les reivindicacions sentides pel poble".

La Vaga Nacional de tots els pobles d'Espanya és el desenllaç cap a on han de confluir totes les lluites populars, l'instrument de la ruptura democràtica.

PROU TORTURES!

Pere Mora López i Gonçal Lamela han estat torturats pels brètols de la Brigada Social de Barcelona. El primer va ser detingut com a presumpte membre del FAC i l'altre, segons la premsa, arran d'un "conflicte" de treball. Ambdós presentaven lesions i són gravíssimes les d'en Pere Mora.

El 22 de gener en Pere Mora va ingressar a l'Hospital de Nostra Sra. del Mar amb gairebé tot el cos cobert d'hematomes i a conseqüència de les lesions se li va aturar l'emissió de l'orina. Es a dir, pateix insuficiència renal aguda. El van dur a la Fundació Puigvert, on està sotmès al ronyó artificial. El pronòstic és gravíssim i hom creu que pot esdevenir fatal a curt termini.

En conèixer-se aquests nous casos de tortura els catorze membres de la Junta de Govern del Col.legi d'Advocats de Barcelona varen presentar una denúncia col.lectiva davant del Jutjat de Guàrdia, a la qual s'hi han afegit ja, quan escrivim aquesta nota, altres advocats fins a uns trenta-cinc. El 13 de febrer a la nit una trentena d'advocats es van tancar al Col.legi d'Advocats per subratllar la seva condemna del fet.

Des de tot arreu cal expressar el suport públic a aquesta denúncia col lectiva del major nombre possible de persones. Hem d'acabar amb la tortura!

PROCES 1.001 Ve de la pàg.1

de la Federació Sindical Mundial, Unió Internacional de Sindicats Metal.lúrgics, Confederació Mundial del Treball, Associació Internacional de Juristes Demòcrates i de la C.G.T. de França.

Tot Espanya i el món estaven pendents d'aquest recurs que ha estat veritablement un procés contra el règim franquista. Volem destacar que en el curs dels informes dels defensors s'ha posat en relleu la legitimitat de les Comissions Obreres, dels drets de reunió i associació de la classe obrera. Ha quedat clara la incongruència i monstruositat que siguin condemnats a presó homes que exerceixen no solament un dret, universalment reconegut, sinó un deure com a obrers i com a ciutadans.

Entre les nombroses expressions contra la sentència del TOP i a favor dels drets democràtics destaquem l'escrit lliurat a la Presidència del Govern per 38 personalitats, entre elles Simón Sánchez Montero, Camuñas, Miralles, Satrústegui, Ridruejo, Tamames, Ruiz Giménez, Gil Robles, P. Castellano, Tierno, Moro do i d'altres.

A Catalunya destaca, entre les últimes, la crida de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques que acaba demanant a tots els catalans la participació a la lluita pel restabliment del dret i de la justícia, per l'amnistia general, per un règim de democràcia i llibertat.

En començar la vista del recurs, els 9 condemnats que es troben a Carabanchel van iniciar una vaga de fam.

. . .

Aquest èxit, que ens aproxima a la consecució de l'amnistia i la llibertat, no ha de fer oblidar, però, que 10 homes segueixen injustament condemnats. Fins i tot els que surtin eventualment en llibertat de seguida hauran estat més de 2 anys i mig empresonats.

La batalla, però, no ha acabat encara. Els treballadors i l'opinió democràtica, que han aconseguit aquesta victòria, han de lluitar encara pel total alliberament dels 10, esglaó important en la via d'una amnistia general. Si els tribunals franquistes els han condemnat, la voluntat del poble els absoldrà -els ha absolt ja- totalment, i els ha de restituir el més aviat possible al lloc que els correspon de dirigents de la classe obrera, envoltats de l'altíssim honor que els pertoca per la seva lluita incansable i sacrificada a favor dels drets i la dignitat dels treballadors.

Tarja de solidaritat amb SEAT

DESBANDADA SINDICAL

"Nos tendrán que echar de aquí por las armas" (Martín Sanz). "Todo el mundo se atreve con nosotros, y nosotros escondemos la cabeza bajo el ala"(Alcaina). "Parece que nos resignamos a oue nos destruyan".

Amb aquests, i d'altres, signes de desbandada, es va desenrotllar la darrera reunió de la Permanent del "Congreso Sindical", que ha servit per posar en evidència el que la lluita obrera dels darrers temps venia manifestant dia a dia: l'arraconament del sindicalisme oficial a la cambra dels mals endreços; el desbordament complet de l'aparell verticalista per l'acció obrera, així com el menyspreu que manifesten envers ells amplis sectors de la burgesia als oui ja no fa servei (a més de resultar molt car).

Aquests homes oue no representen ningú se senten amenaçats fins i tot per sectors del mateix règim, els quals,per tal de poder continuar manant, estan disposats a sacrificar l'aparell anacrònic del verticalisme. El programa d'en Fraga va cap aquí. Però també dintre de la pròpia CNS n'hi ha que desitjarien veure-la canviar fins a l'extrem d'aparèixer com un sindicat "de veres".

De fet, durant les darreres setmanes l'ofensiva obrera ha plantejat un objectiu oue per a la CNS és mortal: la necessitat d'una representació obrera autèntica i lliure. Això es va posar en primer pla amb la lluita exemplar dels treballadors de SEAT, i després ha reaparegut en múltiples lluites (les darreres: ALTOS HORNOS i FIRESTONE al País Basc). Fins i tot entre els funcionaris, els actors i altres capes de la població.

A l'entorn de la representativitat obrera es planteja de forma concreta el problema de les llibertats polítiques, de solució avui possible, necessària i urgent.

En aquest context, la "llei de relacions laborals" és denunciada pels propis homes del règim com ineficaç abans de néixer. Això no obstant, hi apareix una victòria obrera tan clara com és el reconeixement de la necessitat de supressió del tristement famós article 103, fins i tot si intenten pal.liar-ne la desaparició amb d'altres trucs oue facilitin, potser més que ara, l'acomiadament lliure.

La llei és tan insuficient, que l'aprenent de demagog d'en Licinio de la Fuente, ministre de Treball, ha dit que la "regulació" del dret de vaga la farien per decret, per anar més de pressa. Es clar que la classe obrera no ha esperat cap llei ni decret per dur endavant un moviment de vagues impressionant.

LES ELECCIONS SINDICALS

La crisi mortal de les arcaiques estructures del sindicalisme vertical feixista s'aguditza ara entorn de les eleccions sindicals com a tema. Els fan por. De moment sembla que les retardaran.

Primer es va dir que serien al març. Després, el silenci. La CNS sap que malgrat els cops repressius i els acomiadaments en massa la classe obrera es troba avui en condicions d'imposar autèntics representants obrers en proporcions molt superiors a anteriors eleccions sindicals, i a tots els nivells. Per això tenen por, hi ha tensions entre ells mateixos i busquen fórmules complicades per garantir-se alguns càrrecs.

Precisament per això cal plantejar-se des d'ara la batalla per imposar aquestes eleccions, sense esperar que la CNS les convoqui.

Els treballadors necessiten tenir representants autèntics per abordar tots els seus problemes i reivindicacions. I no es tracta només que empresaris, CNS i govern negociin amb els representants autèntics dels treballadors. Cal,a més, que sigui reconeguda a aquesta delegats "la legalitat sindical que els correspon", com deien en un document més de 10.000 treballadors de SEAT. Es tracta, efectivament, de consolidar les formes de representació obrera que el moviment obrer desenvolupa en la mateixa lluita, tot donant-les continuitat i imposant la seva legalitat efectiva.

Avui cal fondre en un únic objectiu l'exigència de reconeixement dels autèntics representants amb la de celebració immediata d'eleccions sindicals. Aquesta és, a més, la millor manera per aconseguir que es duguin efectivament a terme.

Imposar eleccions sindicals, guanyar les, aconseguir oue les candidatures obreres obtinguin el triomf avui possible, és ara la millor manera d'avançar cap al oue hem anomenat "assalt als sindicats feixistes", i allora en la construcció del sindicat obrer unitari, democràtic i independent.

Es tracta de preparar ja ara les eleccions, no sols exigint que siguin convocades, no sols imposant-les a cada fàbrica (com ja es fa a alguns llocs, al Baix Llobregat, per exemple), sinó preparant i discutint amb les masses les candidatures.

La lluita per la lliure representativitat, tant a la classe obrera com en d'altres classes i capes, és una reivindicació "de ruptura"; però al mateix temps és una reivindicació possible d'imposar a cada lloc degut a la situació d'un règim feixista que s'enfonsa, o es refugia al "bunker", tot deixant lliure un terreny que cal omplenar amb una nova legalitat democràtica.

I. BRUGUERA

DOS JUDICIS IMMINENTS QUE RECLAMEN ATENCIO

El 26 de febrer a les 10 del matí se celebrarà el judici a Magistratura, a Barcelona, de 317 dels gairebé 500 acomiadats de SEAT a les darreres grans lluites.

Entorn d'aquest judici ha de recobrar un nou impuls la lluita per la readmissió de tots els acomiadats a les darreres vagues.

Es molt important el que es ve fent per la READMISSIÓ, començant per la mateixa SEAT,on s'ha recollit ja més d'un milió i mig dintre de la fàbrica, s'han produit aturs als tallers 2, 4, 5 i 7 en condicions dificilíssimes degut al control brutal, i on les dones i familiars dels acomiadats han realitzat múltiples gestions. I també fora de l'empresa, a fàbriques i barris de Barcelona, del Baix Llobregat, el Vallès, Vic, etc. Segons el butlletí de solidaritat dels treballadors de SEAT, número 22, s'han recollit més de 2 milions i s'han distribuit uns 2 milions i mig (5.000 ptes. a cada família)

Però aquesta solidaritat, malgrat el seu volum, és insuficient, si tenim en compte el que és possible de fer avui i la importància d'obtenir una victòria que seria una victòria de tota la classe obrera, de totes les forces democràtiques.

El 4 de març se celebra davant del TOP, a Madrid, el judici dels advocats ALBERT FINA i MONTSERRAT AVILES, i dels treballadors de SEAT,JOSEP MARIN,ISABEL LOPEZ, FLORENCI SANTOS, PERE LOPEZ, CARLES VALLEJO, ADRIÀ MASEDA, ANTONI BERROCAL i ARMAND CAMEZ. Les peticions fiscals van de 2 a 8 anys. L'acusació és: "associació i propaganda il.legals".

En realitat és un nou intent d'agressió repressiva contra una assessoria jurídica laboral (la d'Albert Fina i Montserrat Avilés) que durant aquests anys ha dut els assumptes d'uns 50.000 treballadors de Barcelona, el Baix llobregat i el Maresme principalment; una assessoria per on ha passat la defensa de la classe obrera en lluites importants.

La personalitat dels acusats és prou coneguda, tant la dels advocats (que ja guen un tan gran paper en defensa dels treballadors sobre tot per l'absència de sindicat obrer legal), com la dels treballadors, que resumeixen 6 anys de lluita obrera a SEAT. De tots 8, només ISABEL LOPEZ continua a la fàbrica; els restants han estat acomiadats degut a la lluita. Tots ells han estat càrrecs sindicals -amb el màxim nombre de vots de la seva categoria professional- o delegats elegits en assemblees.

Cridem a la responsabilització de tothom perquè es trobin les formes de mobilització concreta en suport dels acomiadats de SEAT i dels processats al TOP, forts de la victòria que suposa la revisió del procés 1.001. A través d'aturs, d'escrits, de recollides de diners, de delegacions; a través de la presència massiva als dos judicis, cal aconseguir la seva READMISSIÓ i l'anul·lació del procés.

moviment obrer i popular

SABADELL

Després de la gran vaga victoriosa dels treballadors dels autobusos, Sabadell continua dempeus donant un dels exemples més combatius de lluita dels darrers temps.

Un programa contra l'encariment i l'atur

13 agrupacions de veïns i centres socials de la ciutat han formulat el següent programa:

"A) Que caldria establir controls efectius dels preus (entre el productor dels articles i el consumidor, el preu del gènere augmenta en grans proporcions per obra i gràcia dels grans intermediaris) sancionant fortament els culpables de l'especulació i corrupció.

"B) Que les entitats ciutadanes de més pes, que durant molts anys s'han beneficiat del treball i l'estalvi dels veïns (Caixa d'Estalvis, Bancs, Gremi de Fabricants, etc.) haurien de constituir un fons per als parats.

"C) Que tenint en compte que la majoria dels carrers de Sabadell no estan pavimentats o tenen desperfectes, s'emprengui una gran campanya de reparació de carrers i que l'Ajuntament contrati una part dels treballadors parats per durho a terme.

"D) Que mentre el cap de família no tingui feina no li siguin cobrats la llum, el gas, l'aigua i els pagaments inel.ludibles de venciment periòdic.

"E) Que l'INP pagui assegurança d'atur a tots els que estiguin realment sense feina".

Sobre la base d'aquest programa, representants de les agrupacions signatàries es van entrevistar el 3 de febrer amb l'alcalde Burrull durant 4 hores. Com ha dit una periodista, la majoria de les qüestions van quedar en "paraules, promeses, apunts".Però les associacions populars van donar així un ressó més ampli a les seves reivindicacions i una imatge de responsabilitat cívica.

Clima Roca i Unidad Hermética

El combat obrer ha girat entorn de la solidaritat amb els obrers de CLIMA ROCA, que van seguir en vaga tota la setmana passada.

El dia 4, manifestació de 250 persones a Can Oriac. Aturs el mateix dia a COMES, ASEA/CES, ITALCO, SAITES, UNIDAD HERMETICA, etc. El dia 5 s'incorpora MOTORES CLARET i es celebra assemblea a ARTES-JAEGER. Durant la darrera setmana han prosseguit les accions solidàries, lligades a les reivindicacions pròpies de cada empresa.

IMPORTANT: el president de la UTT comarcal del Metall ha enviat una circular a tots els càrrecs sindicals de la comarca perquè estimulin la solidaritat econòmica amb els vaguistes de CLIMA ROCA. Els vocals del jurat d'aquesta empresa recullen l'ajuda als locals mateixos de la UTT cada vespre.

Els comerciants, descontents

A primers de febrer tingué lloc una reunió de comerciants de Sabadell,que van manifestar que la seva situació és angoixosa perquè els intermediaris o monopolistes els augmenten enormement els costos. L'Ajuntament ho ha agreujat en augmentar les contribucions d'un 200%. Alguns temen la fallida. Els reunits veien la necessitat d'actituds unitàries i de força, de convergir en un dia d'atur. El Comitè Local del PSUC crida els comerciants i petits empresaris a negar-se a pagar les contribucions i a tancar els establiments com a protesta.

CERDANYOLA RIPOLLET

Convocada per CC.OO. i Plataformes, el dia 5 es va produir a Cerdanyola i Ripollet un atur coordinat a diverses empreses, amb un total de 600 treballadors en el combat de les empreses COPISA, FUSAL, FISHER, MELER, SINTERMETAL, COLUMBIA i d'altres. Un piquet reduit de treballadors de COPISA va treure al carrer els de les restants empreses. Es van dur a terme diverses concentracions i mítings als mercats. La finalitat era protestar contra l'encariment, reclamar augments de salaris i la readmissió dels acomiadats de les darreres lluites a Barcelona.

TERRASSA

Gran efervescència política a la ciutat, i moviments reivindicatius a les empreses i barris.

El dia 9, concentració de 200 veïns de Can Anglada i altres barris amb galledes i garrafes, protestant per la falta d'aigua. 10 associacions de veïns han demanat la municipalització del servei d'aigües i altres mides.

El mateix dia, 1000 persones es tancaren a l'església de l'Esperit Sant per reflexionar sobre l'amnistia,durant 4 hores. S'hi denuncià la repressió.

700 obrers d'AEG han firmat un escrit demanant la dimissió del jurat.

900 obrers de TORREDEMER han signat un document en demanda de 400 ptes.de salari mínim. El mateix document ha començat a signar-se a les grans empreses de la llana (SAPHIL, FONTANALS, etc.)

Els 3 acomiadats de VISCOLAN amb motiu de la vaga general del 20 de gener al tèxtil han estat readmesos gràcies a la pressió obrera. Després d'una concentració de 200 treballadors davant de la CNS, una assamblea d'enllaços del ram de l'aigua (6 de febrer) va reclamar la seva readmissió.

MOLLET I MONTCADA

Assemblees de centenars de treballadors d'AISMALIBAR al "sindicat". S'ha elaborat una plataforma del Metall per a Montcada i Mollet, inspirada en les conquestes del conveni comarcal del Baix Llobregat, que és discutida a les empreses. Boicot d'hores extra a TENERIA MODERNA (500 treb.), iniciat el dia 3 per aconseguir un augment setmanal de 500 ptes.

SANT FELIU

El passat 1 de febrer es concentraren davant de l'Ajuntament de St. Feliu de Llobregat 200 persones per lliurar una carta firmada per 1.000 veïns de la vila en protesta contra l'alça del cost de la vida i demanant la readmissió dels acomiadats de SEAT i CUMBRE.

Gràcies a aquesta pressió,s'ha arrencat de l'Ajuntament el següent:

-Escola gratuita per als fills dels acomiadats de SEAT (són 12 els que viuen a Sant Feliu).

-L'Ajuntament es compromet a fer que les hipoteques dels pisos dels acomiadats siguin retirades fins que tornin a treballar.

Es va reclamar ajuda econòmica, però l'Ajuntament va dir que no tenia fons per aquests casos (algú va fer notar que n'hi havia per a coses supèrflues). D'altra banda, els veïns van proposar d'iniciar immediatament les obres de l'ambulatori esperat, i d'ocupar-hi els parats, sobre tot els més necessitats. Es va acordar de parlar sobre això amb l'Institut Nacional de Previsió.

La Guàrdia Civil va fer acte de presència, però no va intervenir; la gent va dialogar amb ella. A la sortida de l'Ajuntament, la comissió informà públicament els concentrats de les reivindicacions aconseguides.

Aquesta lluita no es va acabar aquí, sinó que va trobar una continuitat amb la vaga justa i exemplar dels treballadors d'HISPANO SUIZA.

Corresponsal.

AIGUA, GAS I ELECTRICITAT

Una comissió de 20 delegats ha lliurat a en Socías Humbert un escrit amb 700 firmes de treballadors de diverses empreses d'Aigua, Gas i Electricitat (Esesa, Fecsa, Aigües de Barcelona, Tèrmica del Besòs, Enher, etc.) reclamant la readmissió dels acomiadats de les darreres lluites a Barcelona. Després de l'entrevista, la comissió va enviar un telegrama al Tribunal Suprem reclamant l'anul.lació de la sentencia del procés 1.001.

TELEFONICA

La unitat i fermesa mostrada pels treballadors de TELEFÓNICA a les assemblees celebrades a "Sindicats" (800 persones a la primera i més de 1.000 a la segona) han imposat ja les primeres victòries. L'empresa ofereix ara l'augment de 6.000 ptes. de cadascun dels 6 pagaments extraordinaris que hom cobra al llarg de l'any,més un augment sobre els salaris actuals del 18%. Les operadores han aconseguit reduir els diumenges de treball a dos mensuals. La demanda de 417 treballadors contra el trasllat forçós que l'empresa pretén d'imposar-los es troba pendent de judici.

A més de la resta de reivindicacions que tenen pendents, i a les quals no renuncien, els treballadors exigeixen la dimissió de tots els enllaços i noves eleccions, perquè els actuals no compleixen la seva obligació, i també una representació real al jurat central de l'empresa.

METRO

Els treballadors del METRO de Barcelona, reunits en assemblea a la CNS,han aprovat els augments del conveni: 2.500 ptes. a cadascun del 16 pagaments, més 2.000 cada mes en concepte de prima.Els treballadors del departament de telefèric, uns 300, es manifestaren per diferents estacions parant alguns trens per expressar el seu desacord amb la pretensió de l'empresa d'anul.lar hores sense compensació.

AUTOBUSOS

Els treballadors dels AUTOBUSOS de la nostra capital, després de la important vaga de cotxeres i la victòria aconseguida amb l'augment de 4.000 ptes. al mes,sense cap acomiadament ni sanció exigeixen ara que l'empresa compleixi el que fou acordat respecte al treball dels conductors i cobradors i respecte als torns i horaris. Treballadors de tràfic, conductors i cobradors, reclamen a través d'un document amb les seves firmes que siguin pagats als treballadors de cotxeres els salaris dels dies que van estar en vaga.

Aquest és el camí: avançar en la concreció i discussió de les reivindicacions,de les plataformes, tot establint i enfortint la relació i coordinació entre els diversos centres de treball;discutir i prendre acords en reunions i assemblees als centres de treball i al Sindicat; fer dimitir els càrrecs sindicals que no compleixin i imposar noves eleccions.

Corresponsal.

Ensenyament

La increïble mida del Govern de tancar la universitat de Valladolid ha suscitat repulsa general als ambients universitaris, i ha servit de motiu per a l'expressió del malestar crònic que s'arrossega a la universitat franquista. Tota la vida universitària barcelonina ha quedat paralitzada uns dies pels motius que més avall són explicats.

La coincidència en el temps d'aquesta lluita amb la dels professors d'institut i d'EGB per reivindicacions pròpies ha actualitzat la perspectiva de grans accions convergents en el terreny educatiu, d'una VAGA GENERAL DE L'ENSENYAMENT, vaga que tindria com a objectius no sols els propis de cada sector, sinó sobretot la repulsa de la política franquista de l'educació i la voluntat d'imposar un canvi democràtic en l'ensenyament que l'adapti a les exigències o necessitats del poble.

També en aquesta perspectiva cal indicar, com a tret distintiu de les darreres lluites, el seu caràcter més general, més polític, i el seu desbordament dels límits corporatius.

Personal no docent

Després d'aturs diaris durant 10 dies, el PND de la Universitat Central ha obtingut el compromís, signat pels vice-rectors el dia 12 davant d'una assemblea de 800 persones, d'un augment lineal de 5.000 ptes. al mes, pel qual venien lluitant. Va ser emotiu el parlament d'un bidell -també els bidells es van incorporar a l'acció- renegant de la seva col.laboració amb la policia. Els assistents a l'assemblea van decidir de lliurar 1.000 de les primeres 5.000 ptes.que han de cobrar als obrers acomiadats de les darreres lluites.

A l'Autónoma tots els estaments s'han solidaritzat amb les dones de fer feina, que estan en vaga.

Professors no numeraris

Els PNN de les 3 universitats de Barcelona van llençar el dia 12 una plataforma amb les seves reivindicacions laborals i democràtiques i en solidaritat amb el PND, els professors d'institut i els mestres. Al moment de tancar l'edició, la vaga segueix, indefinidament.

Democràcia, autonomia, catalanitat

El dia 11 professors reunits a Filosofia (Bellaterra) proclamaven una "Declaració de principis sobre la universitat" per portar-la a debat entre tot el professorat, que es pot resumir en el tríptic DEMOCRÀCIA, AUTONOMIA, CATALANITAT.

Una lluita concreta a favor de l'autonomia és la que duu la Normal de Sant Cugat contra la mida de posar a concurs unes places de professors, la qual cosa suposa el desmantellament de l'equip de professors avui existent, homogeni i unit entorn d'una línia pedagògica que aquesta Escola vol mantenir, Posant en qüestió la forma burocràtica i centralista de nomenament del professorat, l'Escola lluita per un aspecte fonamental de l'autonomia. Han rebut el suport públic dels Col.legis de Llicenciats,Enginyers i Aparelladors.

Estudiants

Els estudiants han anat a una vaga, iniciada el 10 i pràcticament general el 13, coincident amb la dels PNN, per manifestar: la seva repulsa del tancament de Valladolid; el suport als PNN i PND; la protesta per l'entrada de la policia a la universitat;la reivindicació d'accés a l'elaboració dels plans d'estudi. A diverses facultats i escoles s'han formulat o afegit reivindicacions pròpies.

Manifestacions el dia 11 a Calvo Sotelo i Diagonal i el 13 a les Rambles. El dia 11 els de Filosofia (Central)van treure taules, cadires i pissarres a la Plaça Universitat, en una forma nova i original de manifestació.

Instituts

Vaga des del dia 11 de més de 400 PNN de 28 instituts de la "província" de Barcelona i altres de Lleida i Cervera, recolzada per 79 catedràtics i 9 professors de religió,també en vaga. Solidaritat d'alumnes dels últims cursos. Reclamen: estabilitat laboral; augments salarials; no a la selectivitat i gratuïtat del BUP; readmissió dels PNN acomiadats i anul.lació de totes les sancions.

Mestres

Vaga a partir del 12, a uns 180 centres, de mestres estatals i privats. Reclamen: augments i igualació de sous;negativa al desplaçament d'interins per part de propietaris; negativa al sistema d'oposicions.

CONTRA L'ENCARIMENT

La classe obrera continua lluitant durament contra l'encariment de la vida: -atur diari d'una hora, durant 10 dies, a UNIDAD HERMÉTICA (Sabadell), concretant la lluita en l'exigència d'escala mòbil de salaris revisable cada 4 mesos; -pronunciaments dels treballadors del Metall de Cornellà i de Calella, etc.

Juntament amb la lluita de la classe obrera a les empreses, d'altres sectors socials es pronuncien i es manifesten, com els estudiants en assemblees, com els veïns de Sabadell manifestant-se al carrer, el .. de febrer, com els veïns dels barris barcelonins del Foble Sec, Sant Andreu, La Sagrera i la Sagrada Família.Com també els veïns i comerciants de Sevilla en manifestació.

Com que és difícil obtenir victòries perquè obtenir-les vol dir destruir la base fonamental de la política econòmica del govern i accelerar, per tant, l'enderrocamont de la dictadura, sorgeixen, en la lluita contra l'encariment, moltes dificultats per trobar aquelles reivindicacions que permetin avançar i concretar les mobilitzacions, per tal d'expressar la indignació del conjunt del poble.

Això és especialment cert en la lluita a les barriades; a diferència d'altres lluites populars, on ha estat tras passat el terreny de la protesta i on hom ha aconseguit negociar i triomfar; cal entendre que la lluita contra l'encariment se situa encara, avui, en el terreny de la protesta i la denúncia públiques. En aquest sentit són molt importants els pronunciaments realitzats, però poden arribar més lluny si hom aconsegueix articular amb noves preses de posició més àmplies encara, formes obertes de discussió i manifestació de les masses. El debat dins dels mercats, les manifestacions de dones amb les bosses buides són formes poc emprades d'expressar aquesta protesta social. Al mateix temps, cal donar continuitat a les accions en marxa,organitzar delegacions per protestar davant de qualsevol autoritat.

A l'assemblea realitzada a l'Associació de Veïns de la Sagrada Família va sorgir la proposta de demanar permís per una manifestació contra l'encariment. Per què no multiplicar aquesta demanda des de múltiples llocs, des de centres i associacions, adreçada a diferents responsables, com l'alcalde, el governador o d'altres autoritats?

Protestem contra l'alça dels preus dels serveis públics, l'electricitat i els autobusos !

Les assembleies realitzades a diferents barris de Barcelona tenen un element comú. Entorn d'aquests actes no sols s'ha protestat, sinó que s'ha aconseguit fer convergir i fer que s'organitzin diversos sectors socials del mateix barri o districte. Treballadors d'empreses en lluita,acomiadats, veïns, dones, comerciants, jubilats i pensionistes, han pres la paraula.

Avui, però es pot concretar la lluita contra l'encariment entorn de dos augments particularment indicats, pel seu caràcter de serveis públics: l'electricitat i els transports públics.

Contra l'escandalós augment de les tarifes elèctriques, cal estendre una àmplia denúncia, per exemple a través de recursos contra les companyies i la mesura del govern (que contradiu les pròpies promeses formulades per decret pel mateix govern, com dèiem al número anterior de TREBALL). En García Pablos ja ho ha fet. Es poden, també, aprofitar d'altres iniciatives,com les vagues controlades de pagament dels rebuts.

S'apropa un altre augment: el d'una pesseta en les tarifes dels autobusos. Cal que, a l'entorn d'aquest augment,si gui llençada una gran campanya sobre el transport públic, que podria comprendre entre els seus punts els seguents:

-Boicot als transports per exigir el retorn als preus actuals i denunciar el caràcter privat de les companyies,en cas que sigui així, la responsabilitat del govern.No oblidem que el boicot s'a conseguirà no primordialment amb papers i pintades,sinó organitzant-lo des dels barris obrers.

-Lligar la lluita contra l'augment de preus amb la lluita pel millorament dels transports col.lectius,plantejant des de cada barri les deficiències existents. Així ho han fet a Santa Coloma.

-Lligar també el combat dels veïns i treballadors amb les justes aspiracions dels treballadors dels transports.

F. Seguí

CEUTA I MELILLA

El Marroc ha presentat oficialment davant del Comitè de Descolonització de l'ONU la petició que siguin transferides, amb caràcter immediat, les places de Ceuta i Melilla, les illes Chafarinas i els penyals d'Alhucemas i Vélez de la Gomera a la sobirania marroquina.

El govern espanyol ha respost amb un gest "imperial". Ha enviat destacaments navals a Ceuta i Melilla. Ridícul.Aquestes coses eren usuals i solien donar resultats a l'època de l'Anglaterra victoriana; avui són pur anacronisme. A més, val a dir la veritat, la Flota de guerra espanyola no és precisament una força militar tan abrumadora que faci por amb la seva sola presència. En tot cas és un acte d'arrogància que es contradiu amb la parsimònia exhibida davant de la captura sistemàtica de vaixells espanyols de pesca per part de patrullers marroquins.

Què li passa, al govern? Per què tanta precipitació i tan poca traça?

Senzillament, són els nervis. Ja ho va dir en León Herrera: el govern és conscient que està sotmès a un repte. Efectivament, al repte clamorós de la immensa majoria dels espanyols que reclamen llibertat i democràcia. El règim és cada vegada més feble, a l'interior i a l'exterior. No té respostes polítiques, ni altre dinamisme que els reflexos repressius. Igual que envia els jeeps de la policia als campus universitaris, envia els vaixells de guerra a Ceuta i a Melilla. Potser, en aquest cas, amb l'esperança vana que el gest teatral distragués l'atenció dels ciutadans d'altres temes conflictius i provoqués, fins i tot, un corrent d'"unitat nacional" entorn del "tros de pàtria amenaçada". Càlcul erroni. La gent,arreu d'Espanya, ja no cau en aquestes trampes socio-sentimentals. D'aquest passeig naval no se'n treurà més fruit que un empitjorament de les relacions, ja abans tenses, amb Rabat.

La posició dels comunistes espanyols sobre el problema de les possessions espanyoles del Nord d'Africa va quedar definida en el VIII Congrés del PCE: estem a favor de la desaparició d'aquests residus colonials, a través d'una solució negociada, que garanteixi el futur de la població espanyola resident. Per les mateixes raons aplicades a la inversa, ens pronunciem perquè sigui reintegrat a l'Estat espanyol l'enclavament colonial britànic de Gibraltar.

Es evident que ni el govern Arias ni cap altre govern franquista que pogués succeir-lo no estan en condicions d'emprendre amb autoritat aquesta negociació; L'agonia del règim transcendeix els seus governs. I sembla que tothom se n'hagi adonat. Es dubtós que el Marroc hagués mostrat tals audàcies si el govern espanyol gaudís del suport de la voluntat popular.

Els problemes del Sàhara, de Ceuta i Melilla, dels límits de les aigües jurisdiccionals, dels vaixells espanyols de pesca, etc., són elements parcials d'un únic contenciós que enterboleix les relacions hispano-marroquines. Només un govern democràtic a Espanya pot arribar a una solució global, a establir les bases d'una convivència durable entre Espanya i Marroc. Dos estats obligats -si més no per la geografia- a entendre's cordialment.

Col·laboracions

Exèrcit

LA POLITICA DE L'APOLITICISME

Aquests darrers dies hem vist com el govern, per boca dels tres ministres militars, ens volien fer creure amb insistència en el caràcter "apolític" de les Forces armades. El ministre Coloma Gallegos ha proclamat que l'exèrcit està més enllà de les opcions polítiques concretes, Pita da Veiga accepta la neutralitat per sobre d'aquestes opcions i Cuadra Medina insisteix sobre la no filiació dels militars a les ideologies. El govern per boca dels seus ministres dels tres exèrcits ha proclamat així en el terreny militar la política de l'apoliticisme.

Apoliticisme que ve acompanyat d'actes tan polítics com la retirada de les Corts de l'avant-projecte de llei de bases de la Defensa "Nacional", i confirma així la incapacitat del règim per donar cabuda al seu si al corrent dels militars més professionals.

El significat d'aquests fets és innegable i té dues vessants: Suposa en el seu aspecte positiu la constatació del pluralisme de la societat espanyola i la necessitat de respectar-lo per part de les institucions armades. Tradueix també en el terreny militar la tremenda posició defensiva en què es troba el règim (és el govern qui parla) davant de la creixent acumulació de problemes al si de les Forces Armades que aquest és incapaç de solucionar -El Sahara, Ceuta, Melilla, La llei de defensa, la negociació de les bases USA, els consells de guerra...-

Aquests problemes no resolts junt amb la creixent influència del moviment obrer, popular i democràtic, han anat polititzant les Forces Armades. El moviment de masses apareix, dins els sectors més dinàmics de les Forces Armades com el protagonista principal del procés de canvi que vivim i com el portador de l'alternativa al règim. Molt especialment concretat en el prestigi de la Junta Democràtica d'Espanya.

La influència en els últims temps s'ha concretat a Catalunya en les accions de la SEAT i Hispano Olivetti a Barcelona o les dels treballadors de la construcció a Lleida, que han polaritzat les discussions a les guarnicions.

Els problemes en el terreny militar, com en tots els altres, queden per resoldre degut a la incapacitat del règim paralitzat i sense força ja per actuar. L'alternativa de reprimir els corrents democràtics al si de l'exèrcit ha quedat de moment descartada en vista de l'experiència de la protesta generalitzada dels oficials a les guarnicions quan fou detingut a Madrid un capità que la Brigada Social pretenia ignominiosament d'involucrar a l'atemptat del carrer del Correo. Portugal, d'altra banda, segueix actuant sobre el règim com exemple aterrador de fins on pot arribar l'oficialitat democràtica.

D'aquí que aquest cop es pretengui respondre políticament als problemes. Els ministres han degut iniciar una activitat inusitada, lluny de la tradicional burocràcia e inoperància dels ministeris militars.

La "política de l'apoliticisme" té, però, dos objectius a retenir i denunciar. L'un és mantenir la fossa que el règim ha interposat entre poble i exèrcit, per impedir als militars l'accés a les preocupacions de la vida civil. L'altre és amenaçar els militars demòcrates (minoria encara) amb mesures repressives per a qui s'excedeixi en les seves opinions. Perquè als altres sí que se'ls permet d'estar ocupant llocs al fantasmagòric "Consejo Nacional del Movimiento" i a les Corts: Iniesta, Garcia Rebull, Campano...

Evidentment, en aquest apoliticisme, ja no hi creu ningú. Els més lúcids caps militars pressionen ja perquè sigui apartat del govern la insadollable camarilla del Pardo, demanant la proclamació de la incapacitat de Franco, i es procedeixi a la democratització, coincidint amb una demanda general al país.

S'obre ja un nou període on, tot i que pretenguin impedir-ho amb més i més declaracions, és possible el diàleg poble-exèrcit. Ho prova el nombre de contactes que el moviment obrer (SEAT, AFHA) el moviment popular (comiats de "quintos"), els professionals (en conferències com les donades al centre cultural dels exèrcits), Això demostra que la "política de l'apoliticisme" ha nascut ja morta.

Es tracta d'impulsar més encara els contactes, de multiplicar la influència del moviment de masses, de neutralitzar els ultres, de contribuir així al desenvolupament dels corrents democràtics, dels partidaris de la neutralitat.

L'apropament a l'exèrcit no es produirà sols per l'interès de les forces democràtiques. Té arrels molt profundes ja entre suboficials, oficials i alguns caps. Es tracta de l'interès d'aproximar-se al país real, de coincidir-hi i de conèixer-lo, i de protestar per problemes que ells mateixos pateixen com a ciutadans: l'encariment -un dels més acusats-, l'ensenyament, la manca d'assistència social, etc.

El que manca és informació i relacions, que els militars estan disposats a admetre amb una gran obertura. Especialment si és amb professionals, amb els quals senten una gran identificació, però també amb estudiants, treballadors, etc.

El problema principal és trencar sectarismes, que pesen encara; decidir-se amb audàcia, acompanyada de discreció i prudència; sortir al pas de les forces armades amb la nostra perspectiva de canvi davant del caos i de la corrupció del règim.

Es l'hora de prendre decisions concretes. Els comunistes, els demòcrates, hi tenim una gran responsabilitat. Impulsar aquest diàleg és una manera capital d'accelerar el canvi.

MARC

Les festes de comiat de "quintos" són una ocasió per impulsar el contacte entre poble i exèrcit.

ACTORS I FUNCIONARIS, NOUS SECTORS EN LLUITA

La vaga dels actors, l'enfrontament dels funcionaris de l'administració amb el règim i la protesta dels comerciants madrilenys són tres fenomens que, malgrat les diferències que els separen, tenen un punt comú: la seva significació política. Aquests sectors, per raons prou conegudes (enmascarament de les relacions laborals, formes de control més complexes, individualisme, etc.), difícilment aconsegueixen passar a l'acció col.lectiva. Més excepcional és encara que la seva acció prengui un caràcter marcadament polític i d'oposició al govern. I això és, precisament, el que ha passat.

En els tres casos, el centre del conflicte ha estat la revolta contra el sistema polític, contra la seva arbitrarietat, l'exigència de veritables representants i de llibertats elementals per a la defensa dels seus drets. Com diuen els 500 alts funcionaris que s'han adreçat al govern, el problema es redueix a una única qüestió: Instaurar a Espanya una forma d'estat democràtic.

LA LLUITA DELS ACTORS

Només hi havia, en aquest sector, un sol precedent: la batalla lliurada l'any 1971 per tal d'obtenir el dia de descans setmanal, batalla que en cap moment va desembocar en vagues. Després d'uns anys d'inactivitat, els actors de Madrid, i més tard els de Barcelona, van reunir-se en assemblea i hi declararen la situació de conflicte col.lectiu, anomenant tot seguit una comissió democràtica i representativa que assistís amb tots els drets a les negociacions. La vaga (vuit dies a Madrid, cinc a Barcelona) s'ha produït en el moment en que els empresaris i el sindicat no han volgut reconèixer aquesta comissió, i han tractat d'imposar els vocals oficials: en defensa d'una reivindicació que impugna, de fet, les bases mateixes del sindicat vertical i reclama, per tant, la creació d'un veritable sindicat de classe, els actors s'han mobilitzat massivament i han aturat totalment la vida teatral de Barcelona i Madrid.

D'aquesta lluita en podem treure algunes conclusions. La primera és el grau de politització aconseguit pels actors i la presa de consciència col.lectiva com a treballadors. La segona és el fet que hagin coincidit amb altres sectors -recordem la lluita dels treballadors de SEAT- en la reivindicació de formes democràtiques de representació. I finalment, cal destacar la transcendència pública de la vaga i el desconcert del govern, incapaç de respondre-hi, que ha multiplicat els cops de cec, contribuint així a l'agudització del conflicte com al seu propi desprestigi.

ELS FUNCIONARIS I TREBALLADORS DE L'ADMINISTRACIÓ CONTRA EL GOVERN

Parlar avui de crisi de la dictadura no és exagerar ni fer retòrica. La prova més concreta la trobem avui en la protesta generalitzada que es manifesta a l'interior mateix dels aparells de l'estat. En un altre lloc parlem de la pràcticament vaga general de l'ensenyament i la universitat, amb una participació decisiva dels mestres i profesors, inclosos, per primera vegada, un nombre important de catedràtics d'institut. Però al mateix sector universitari, unes altres lluites tenen també una gran significació: les vagues dels "PND" (personal no docent), dels administratius, dels bidells, del personal de manteniment i de nateja. Aquest personal, dividit artificiosament per múltiples relacions laborals (que van des de funcionaris fins a treballadors que depenen d'empreses que actuen com a veritables prestamistes), està lluitant pel seu salari i pels seus drets sindicals.

A Madrid la lluita dels funcionaris empleats de l'Estat té encara una significació més important. Les reivindicacions salarials en els mateixos Ministeris demostren fins on pot arribar l'exasperació social i la consciència que el règim no pot i no ha de durar gaire més. Es això precisament el que plantejen 500 alts funcionaris: el canvi democràtic. I Davant d'aquesta exigència, el ministre d'informació no pot fer altra cosa que treure-li importància per tal de dissimular la impotència del seu govern.

UNA ÚNICA CONCLUSIÓ: EL FRANQUISME ESTÀ SOL.

Quan els comunistes parlem d'anar cap a la Vaga General i la Vaga Nacional no volem pas dir que un bon dia tocarem els timbals i les nostres tropes s'alçaran com un sol home. Ens referim, precisament, al fenomen que s'està produint des de fa unes setmanes: està multiplicació dels conflictes socials i l'enfrontament directe amb el govern, decidit i realitzat des de centres públics de masses, amb les formes i els ritmes propis de cada sector. Moviments diversos, però que inexorablement afllen el franquisme i en precipiten la fi. Ho sabem prou bé: el fet que en una societat els sectors més políticament endarrerits, els més reacis a l'acció col.lectiva, es posin en marxam vol dir que el moment del canvi decisiu es molt pròxim.

El petit comerç, expoliat pels monopolis i l'estat, es defensa

Els 3 i 4 de febrer els comerciants de 9 mercats de Madrid van anar a la vaga. El conflicte esclatà "per la imposició i males formes amb què fou tractat un empleat del mercat de Maravillas per un inspector (de la CAT)", segons l'Agrupació de Comerciants Autònoms de Madrid. Aquest empleat fou detingut el 31. El dia 4 hi va haver fins a 50 detencions.

Els punts de descontent, que segueixen pendents de solució, són:

"Reducció dels impostos, perquè davant de l'actual crisi no podem suportar el seu augment; revisió de l'actual marge comercial, congelat a un 15% des de 1972; control dels productes i reducció del més gran nombre possible d'intermediaris, causa principal de l'encariment dels articles; estatut especial, dintre del règim de la Seguretat Social car l'assegurança actual només els cobreix la vellesa i els accidents; revisió dels actuals mètodes d'inspecció de la CAT, a fi i efecte d'acabar amb els atropellaments de què som objecte, tot donant un paper important a les mestresses de casa".

Un programa reivindicatiu autènticament antimonopolista, d'aliança amb els treballadors, que cal defensar i popularitzar entre tots els comerciants petits i mitjans.

Acaba d'aparèixer NUESTRA BANDERA